ଯୋଏଲ ପୁସ୍ତକ ଏବଂ ଲାଓଦିକିୟ ସପ୍ତମ-ଦିନ ଆଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ ଚର୍ଚ୍ଚ - ସଂଖ୍ୟା ଚୁଆଳିଶ

Jeff Pippenger
2026-02-10

ସଂଖ୍ୟା ଚୁଆଳିଶ

1844 ମସିହାରେ, ସପ୍ତମ-ଦିନର ସବ୍ବାଥ୍‌ର ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଉନ୍ମୋଚିତ ହୋଇଥିଲା, ଏବଂ ସିଷ୍ଟର୍ ହ୍ୱାଇଟ୍ ଯେତେବେଳେ ନିୟମସିନ୍ଦୁକ ଭିତରକୁ ଦେଖିଲେ, ସେତେବେଳେ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଏହାକୁ ବିଶେଷ ଭାବେ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦିଆଗଲା। ସେ ଏହା ମଧ୍ୟ ଲିପିବଦ୍ଧ କରିଥିଲେ ଯେ ଶେଷ ଦିନମାନଙ୍କରେ ଅବତାରତ୍ୱର ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଏହି ସମାନ ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ଗୁରୁତ୍ୱକୁ ଧାରଣ କରିଥିଲା। ସପ୍ତମ-ଦିନର ସବ୍ବାଥ୍, ପ୍ରତିରୂପୀ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ ଦିନ ଆରମ୍ଭ ହେବାବେଳେ ନିୟମସିନ୍ଦୁକରୁ ମିଳୁଥିବା ବିଶେଷ ଆଲୋକକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଏବଂ ସପ୍ତମ-ବର୍ଷର ସବ୍ବାଥ୍ ପ୍ରତିରୂପୀ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ ଦିନ ତାହାର ଉପସମାହାରକୁ ପହଞ୍ଚିବାବେଳେ ନିୟମସିନ୍ଦୁକରୁ ମିଳୁଥିବା ବିଶେଷ ଆଲୋକକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ।

ଅବତାରତ୍ୱର ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଲେବୀୟ ପୁସ୍ତକ ତେଇଶମ ଅଧ୍ୟାୟର ଶେଷ ପବିତ୍ର ସମାବେଶରେ ପ୍ରତିରୂପିତ ହୋଇଛି; ଏହା ସପ୍ତମ-ଦିନର ବିଶ୍ରାମଦିନର ଓମେଗା, ଯାହା ଲେବୀୟ ପୁସ୍ତକ ତେଇଶମ ଅଧ୍ୟାୟର ଆରମ୍ଭରେ ଥିବା ପ୍ରଥମ ପବିତ୍ର ସମାବେଶ ଅଟେ। ସେହି ପ୍ରଥମ ବିଶ୍ରାମଦିନ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସୃଜନଶୀଳ ଶକ୍ତିକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଏବଂ ଶେଷ ବିଶ୍ରାମଦିନ ତାଙ୍କର ପୁନଃସୃଜନଶୀଳ ଶକ୍ତିକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ। ସେହି ପ୍ରଥମ ବିଶ୍ରାମଦିନ “23” ସଂଖ୍ୟା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଇଛି ଏବଂ ଶେଷଟି “252” ସଂଖ୍ୟା ଦ୍ୱାରା।

ସେଇ ଦୁଇଟି ପ୍ରତୀକ ଲେବୀୟ ପୁସ୍ତକର ତେଇଶ ଅଧ୍ୟାୟର ଆରମ୍ଭ ଓ ଶେଷକୁ ସୂଚିତ କରୁଥିବା ଦୁଇ ପୁସ୍ତକାନ୍ତ ସମାନ, ଏବଂ ସେମାନେ ମିଲରାଇଟ ଇତିହାସର ମଧ୍ୟ ଦୁଇ ପୁସ୍ତକାନ୍ତ ଅଟନ୍ତି। 1798 ମସିହା ଇସ୍ରାଏଲର ଉତ୍ତର ରାଜ୍ୟ ବିରୋଧରେ ଥିବା 2,520 ବର୍ଷର ପୂରଣ ଥିଲା, ଏବଂ 2,300 ବର୍ଷର ପୂରଣ 1844 ମସିହାର ଅକ୍ଟୋବର 22 ତାରିଖରେ ହୋଇଥିଲା। ସିଷ୍ଟର ହ୍ୱାଇଟଙ୍କୁ ଯେତେବେଳେ ପବିତ୍ରାଳୟ ଭିତରକୁ ନେଇଯାଇ ଦଶ ଆଜ୍ଞା ଉପରେ ଦୃଷ୍ଟିପାତ କରିବାକୁ ପ୍ରେରିତ କରାଗଲା, ସେତେବେଳେ ସେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଶେଷକାଳୀନ ଲୋକମାନଙ୍କର ଏକ ପ୍ରତିରୂପ ଥିଲେ, ଯେମାନେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ପଛୁଆ କରି ଅତି ପବିତ୍ର ସ୍ଥାନକୁ ପ୍ରବେଶ କରନ୍ତି, ଯେତେବେଳେ ସେ ନିଜର ଏକତା-ସାଧନର କାର୍ଯ୍ୟକୁ ସମାପ୍ତ କରୁଛନ୍ତି। ମନ୍ଦିରର ପରୀକ୍ଷା ହେଉଛି ମେଷଶାବକ ଯେଉଁଠିକୁ ଯାଆନ୍ତି, ସେଠିକୁ ସେଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରିବାର ପରୀକ୍ଷା।

> ଏମାନେ ସେହିମାନେ, ଯେମାନେ ସ୍ତ୍ରୀମାନଙ୍କ ସହିତ ଅପବିତ୍ର ହୋଇନଥିଲେ; କାରଣ ସେମାନେ କୁମାର। ଏମାନେ ସେହିମାନେ, ଯେମାନେ ମେଷଶାବକ ଯେଉଁଠିକି ଯାଆନ୍ତି, ସେଠି ସେଠି ତାଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରନ୍ତି। ଏମାନେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ମୁକ୍ତିକ୍ରୟ କରାଯାଇଥିଲେ, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଓ ମେଷଶାବକଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରଥମ ଫଳସ୍ୱରୂପ ହୋଇ। ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ 14:4।

ସିଷ୍ଟର ହ୍ୱାଇଟ୍, ଜଣେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ଦ୍ରଷ୍ଟା ଭାବରେ, ଆରମ୍ଭରେ ବିଶ୍ୱାସ ଦ୍ୱାରା ମହାପବିତ୍ର ସ୍ଥାନରେ ପ୍ରବେଶ କରିଥିବା ବିଶ୍ୱାସୀମାନଙ୍କୁ ଚିତ୍ରିତ କରୁଥିଲେ, ଏବଂ ଏହା କରୁଥିବାବେଳେ ସେ ଶେଷକାଳର ସେହି ବିଶ୍ୱାସୀମାନଙ୍କର ଏକ ଉଦାହରଣ ଦେଉଥିଲେ, ଯେମାନେ ବିଶ୍ୱାସ ଦ୍ୱାରା ମହାପବିତ୍ର ସ୍ଥାନରେ ପ୍ରବେଶ କରି ପରେ ସିନ୍ଦୁକକୁ ନିରୀକ୍ଷଣ କରନ୍ତି। ସେଠାରେ ଯାହା ସେମାନେ ଆଲୋକିତ ଭାବେ ଦେଖନ୍ତି, ତାହା ହେଉଛି ଅବତାରତତ୍ତ୍ୱ, ଏକତ୍ୱ-ସାଧନର ସମାପ୍ତି। ସେମାନେ ଦୁଇଟି ଆବରଣକାରୀ କେରୁବଙ୍କୁ ଦେଖନ୍ତି, ଯେମାନେ ସୃଷ୍ଟି ଏବଂ ପୁନଃସୃଷ୍ଟିର ଦୁଇଟି ସବ୍ବାଥ୍‌ର ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରୁଛନ୍ତି। ସେମାନେ ସିନ୍ଦୁକର ଗୋଟିଏ ପାର୍ଶ୍ୱରେ 252 ଏବଂ ଅନ୍ୟ ପାର୍ଶ୍ୱରେ 23 ଦେଖନ୍ତି ଏବଂ ବୁଝନ୍ତି ଯେ, ସୃଷ୍ଟି ଏବଂ ପୁନଃସୃଷ୍ଟି ସହ ସମ୍ମତିରେ, 23 ଦେବତ୍ୱର ମାନବତା ସହ ବିବାହକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଏବଂ ସେମାନେ 252କୁ ଏମିତି ଜଣେ ମାନବଙ୍କର ରୂପାନ୍ତରଣର ପ୍ରତୀକ ଭାବେ ଦେଖନ୍ତି, ଯିଏ ଦେବତ୍ୱ ସହ ସଂଯୁକ୍ତ ଜଣେ ମାନବରେ ପରିଣତ ହୋଇଛି।

କୃପାସନଟି କେବେ ଅପସାରିତ ହେବାକୁ ଥିଲା ନାହିଁ; ତେଣୁ ସିଷ୍ଟ   ର ହ ୍ୱାଇଟଙ୍କ   ପାଇଁ ତାହାର ଭିତରକୁ ଦେଖିବା ଏକ ବିଶେଷ ପ୍ର   କାଶନ ଥିଲା, ଏବଂ ଭବିଷ୍ୟ ବାଣୀମୂଳକ ଭାବରେ ସେହି ଚିତ୍ର   ଣ ସେ ଯେ ସମୟରେ ବାସ କରିଥିଲେ ତାହାଠାରୁ ଅଧିକ, ଶେଷଦିନମାନଙ୍କ   ପାଇଁ ଉଦ୍ଦ ିଷ୍ଟ   । ଦର୍ଶନ କରିବାଦ୍ୱ ାରା ଆମେ ପରିବର୍ତ୍ତ ିତ ହୁଅଁ। ମନ୍ଦ ିରର ପରୀକ୍ଷ । ହେଉଛି ଖ୍ରୀ ୀଷ୍ଟ   ନିଜ କୁମାରୀ ଜନମାନଙ୍କ ୁ ପଦେ ପଦେ ନିଜ ମନ୍ଦ ିରଭିତରକୁ ନେଇଯାଉଥିବା ପ୍ର   କ୍ର ିୟା। ଭବିଷ୍ୟ ବାଣୀମୂଳକ ସତ୍ୟ ମାନେ ସେହି ପଥର ପଦକ୍ଷେ   ପଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ର   ତିନିଧିତ୍ୱ   କରେ, ଯାହା ମଧ୍ୟ   ରାତ୍ର ିର ଆର୍ତ୍ତ ନାଦର ବାର୍ତ୍ତ ାଦ୍ୱ ାରା ଆଲୋକିତ ହୋଇଥାଏ।

ଛଅଚାଳିଶି ବର୍ଷର ମିଲେରୀୟ ମନ୍ଦିର ଏକ ପଦକ୍ଷେପ ଅଟେ।

“23” ର ମାନବ ମନ୍ଦିର (ପୁରୁଷ ଓ ସ୍ତ୍ରୀ, ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ସୃଷ୍ଟି କଲେ) ଏକ ପଦକ୍ଷେପ ଅଟେ।

ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ତିନି ଦିନରେ ନିଜ ମନ୍ଦିରକୁ ଉଠାଇବା ଏକ ପଦକ୍ଷେପ ଅଟେ।

ଭଣ୍ଡାରଘର ହେଉଛି ମଲାଖୀଙ୍କ ମନ୍ଦିର।

ନେହେମିୟା ତୋବିୟାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହୋଇଥିବା ଅପବିତ୍ରତାରୁ ଭଣ୍ଡାରଗୃହକୁ ଶୁଦ୍ଧ କଲେ।

ସେହି ମନ୍ଦିରରେ ମହାଯାଜକ ହିଲ୍କିୟା ଯୋଶିୟ ରାଜାଙ୍କ ପୁନରୁଦ୍ଧାର କାଳରେ ମୋଶାଙ୍କ ଲେଖନସମୂହକୁ ଆବିଷ୍କାର କରିଥିଲେ।

ନେହେମିୟା ଯେ ମନ୍ଦିରକୁ ଅପବିତ୍ରତାରୁ ଶୁଦ୍ଧ କରିଥିଲେ, ସେହି ଏକେ ମନ୍ଦିରକୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ମଧ୍ୟ ଦୁଇଥର ତାହାର “ଅପବିତ୍ର ଅବମାନନା”ରୁ ଶୁଦ୍ଧ କରିଥିଲେ, ଯେପରି ସିଷ୍ଟର ହ୍ୱାଇଟ୍ କହିଛନ୍ତି।

ମିଲରଙ୍କ ସ୍ୱପ୍ନର ମଣିକ୍ୟପେଟିଟି ଗୋଟିଏ ପଦକ୍ଷେପ ଥିଲା।

ଯେତେବେଳେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ତାଙ୍କର ବିଶ୍ୱାସଯୋଗ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଅତିପବିତ୍ର ସ୍ଥାନରେ ପ୍ରବେଶ କରାଇଦେଇଛନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ସେ ସିଷ୍ଟର ହ୍ୱାଇଟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ ଭାବରେ ସେମାନଙ୍କୁ ନିୟମସିନ୍ଧୁକ ପାଖକୁ ନେଇଯାନ୍ତି, କୃପାସନକୁ ଉପରକୁ ଉଠାନ୍ତି ଏବଂ ସେଥିର ଭିତରକୁ ଦେଖିବାକୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଅନୁମତି ଦିଅନ୍ତି। ସେମାନେ ଭିତରକୁ ଦେଖିବାବେଳେ ଅବତାର-ତତ୍ତ୍ୱ ଏବଂ ସପ୍ତମ-ଦିନର ବିଶ୍ରାମଦିନ—ଉଭୟକୁ—ଏକ ମୃଦୁ ପ୍ରଭାମଣ୍ଡଳରେ ଆବୃତ ଦେଖନ୍ତି। ପଙ୍କ୍ତି ପରେ ପଙ୍କ୍ତି, ଯେମାନେ “ଏକ ମୃଦୁ ପ୍ରଭାରେ ଆବୃତ” ଏହି ଶିକ୍ଷାସମୂହକୁ ଚିହ୍ନିହେବାକୁ ସକ୍ଷମ, ସେମାନେ ବିଶ୍ୱାସଦ୍ୱାରା ଅତିପବିତ୍ର ସ୍ଥାନରେ ପ୍ରବେଶ କରି ନିୟମସିନ୍ଧୁକର ଭିତରକୁ ନିରୀକ୍ଷଣ କରୁଥିବା ସିଷ୍ଟର ହ୍ୱାଇଟଙ୍କ ସହ ସମରେଖିତ ହୁଅନ୍ତି।

ପ୍ରାଚୀନ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ଦର୍ଶୀମାନେ ସେମାନେ ଯେ ସମୟରେ ବାସ କରିଥିଲେ, ତାହାଠାରୁ ଅଧିକ ସ୍ପଷ୍ଟତାରେ ଶେଷ ଦିନମାନଙ୍କ ବିଷୟରେ କହିଥିଲେ। ଯେତେବେଳେ ସେହି ପ୍ରାଚୀନ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ଦର୍ଶୀମାନେ ସ୍ୱୟଂ ସାକ୍ଷ୍ୟର ଅଂଶ ହୋଇଯାଆନ୍ତି, ସେମାନେ ଶେଷ ଦିନମାନରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଜନଙ୍କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରନ୍ତି, ଏବଂ ଶେଷ ଦିନମାନରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଜନମାନେ ହେଲେ ସେହି ଏକ ଶତ ଚୁଆଳିଶି ହଜାର। ସିଷ୍ଟର ହ୍ୱାଇଟ୍ ସମ୍ଭବତଃ ସବୁଠାରୁ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରାଚୀନ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ଦର୍ଶିନୀ, କାରଣ ତାଙ୍କର ସମସ୍ତ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଏକ ଶତ ଚୁଆଳିଶି ହଜାରଙ୍କ ଓମେଗା ଇତିହାସର ଆଲ୍ଫା ଇତିହାସକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ। ସମସ୍ତ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ଦର୍ଶୀ ଅବଶିଷ୍ଟମାନଙ୍କୁ ଚିତ୍ରିତ କରନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସିଷ୍ଟର ହ୍ୱାଇଟ୍ ମଧ୍ୟ ଏମିତି ଏକ ଆରମ୍ଭିକ ଇତିହାସକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରନ୍ତି, ଯାହା ଶେଷ ଇତିହାସରେ—ଅକ୍ଷରେ ଅକ୍ଷରେ—ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୁଏ।

ଆଲ୍ଫା ଭିତ୍ତିସ୍ଥାପକ ଇତିହାସରେ, ଦର୍ଶନରେ ସିଷ୍ଟର୍ ହ୍ୱାଇଟଙ୍କୁ ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ପବିତ୍ରସ୍ଥାନର ପରମ ପବିତ୍ର ସ୍ଥାନକୁ ନିଆଯାଇଥିଲା। ସେଠାକୁ ପହଞ୍ଚିବା ପରେ, ଚୁକ୍ତିର ସିନ୍ଧୁକ ଉପରେ ଥିବା କୃପା-ଆସନ—ଏକ ଆସନ ଯାହାକୁ ଅପସାରଣ କରାଯିବାକୁ ଥିଲା ନାହିଁ—ଉପରକୁ ଉଠାଯାଇଥିଲା, ଯେଣୁ ସିଷ୍ଟର୍ ହ୍ୱାଇଟ୍ ଭିତରକୁ ନିରୀକ୍ଷଣ କରିପାରନ୍ତି, ଯେଠାରେ ସେ ଦଶ ଆଜ୍ଞାକୁ ଦେଖିଥିଲେ।

> “ଅତି ପବିତ୍ର   ସ୍ଥ ାନରେ ମୁଁ ଗୋଟିଏ ସିନ୍ଦ ୁକ ଦେଖିଲି; ତାହାର ଉପରିଭାଗ ଓ ପାର୍ଶ୍ୱ ସମୂହ ଶୁଦ୍ଧ   ତମ ସୁନାରେ ଆବୃତ ଥିଲା। ସିନ୍ଦ ୁକର ପ୍ର   ତ୍ୟେ କ ଶେଷଭାଗରେ ଗୋଟିଏ କରି ସୁନ୍ଦ   ର କେରୁବ ଥିଲା, ତାହାର ପକ୍ଷ   ଦ୍ୱ ୟ ସିନ୍ଦ ୁକ ଉପରେ

> ପ୍ରସାରିତ ଥିଲା। ସେମାନଙ୍କର ମୁହଁ ପରସ୍ପରଙ୍କ ଦିଗକୁ ଘୁରିଥିଲା, ଏବଂ ସେମାନେ ନିଚେଇ ଚାହୁଁଥିଲେ। ସେହି ସ୍ୱର୍ଗଦୂତମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଗୋଟିଏ ସୁନାର ଧୂପଦାନୀ ଥିଲା। ସିନ୍ଦୁକ ଉପରେ, ଯେଉଁଠାରେ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତମାନେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ଥିଲେ, ସେଠାରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦୀପ୍ତିମୟ ମହିମା ଥିଲା, ଯାହା ଦେଖିବାକୁ ଏକ ସିଂହାସନ ସଦୃଶ ଲାଗୁଥିଲା, ଯେଉଁଠାରେ ପରମେଶ୍ୱର ବାସ କରୁଥିଲେ। ଯୀଶୁ ସିନ୍ଦୁକ ପାଖରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ଥିଲେ, ଏବଂ ପବିତ୍ରମାନଙ୍କର ପ୍ରାର୍ଥନା ତାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଉଠିଆସୁଥିବାବେଳେ, ଧୂପଦାନୀରେ ଥିବା ଧୂପରୁ ଧୂଆଁ ଉଠୁଥିଲା, ଏବଂ ସେ ଧୂପର ଧୂଆଁ ସହ ତାଙ୍କର ପ୍ରାର୍ଥନାମାନଙ୍କୁ ନିଜ ପିତାଙ୍କ ନିକଟେ ଅର୍ପଣ କରୁଥିଲେ। ସିନ୍ଦୁକ ଭିତରେ ମାନ୍ନାର ସୁନାର ପାତ୍ର, କଳି ଫୁଟିଥିବା ଆହରୋଣଙ୍କ ଦଣ୍ଡ, ଏବଂ ପଥରର ଫଳକଦ୍ୱୟ ଥିଲା, ଯାହା ଗୋଟିଏ ପୁସ୍ତକ ପରି ଭେଟିଯାଉଥିଲା। ଯୀଶୁ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଖୋଲିଲେ, ଏବଂ ମୁଁ ଦେଖିଲି ଯେ ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଙ୍ଗୁଳିଦ୍ୱାରା ଦଶ ଆଜ୍ଞା ଲେଖାଯାଇଥିଲା। ଗୋଟିଏ ଫଳକରେ ଚାରିଟି ଥିଲା, ଏବଂ ଅନ୍ୟଟିରେ ଛଅଟି। ପ୍ରଥମ ଫଳକର ଚାରିଟି ଅନ୍ୟ ଛଅଟିଠାରୁ ଅଧିକ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଭାବେ ଦୀପ୍ତିତ ହେଉଥିଲା। କିନ୍ତୁ ଚତୁର୍ଥଟି, ଅର୍ଥାତ୍ ବିଶ୍ରାମଦିନର ଆଜ୍ଞା, ସେସବୁଠାରୁ ଉପରେ ଦୀପ୍ତିତ ହେଉଥିଲା; କାରଣ ବିଶ୍ରାମଦିନ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପବିତ୍ର ନାମର ସମ୍ମାନରେ ପାଳନ କରାଯିବା ପାଇଁ ପୃଥକ୍ କରାଯାଇଥିଲା। ପବିତ୍ର ବିଶ୍ରାମଦିନ ମହିମାମୟ ଦେଖାଯାଉଥିଲା—ତାହାର ଚାରିପାଖରେ ମହିମାର ଗୋଟିଏ ଜ୍ୟୋତିବଳୟ ଥିଲା। ମୁଁ ଦେଖିଲି ଯେ ବିଶ୍ରାମଦିନର ଆଜ୍ଞା କ୍ରୁଶରେ କିଳା ଯାଇନଥିଲା। ଯଦି ସେପରି ହୋଇଥାନ୍ତା, ତେବେ ଅନ୍ୟ ନଅଟି ଆଜ୍ଞା ମଧ୍ୟ ସେପରି ହୋଇଥାନ୍ତା; ଏବଂ ଚତୁର୍ଥଟି ଭଙ୍ଗ କରିବା ପରି ଆମେ ସେସବୁକୁ ମଧ୍ୟ ଭଙ୍ଗ କରିବାକୁ ସ୍ୱାଧୀନ ହୋଇପାରୁଥାନ୍ତୁ। ମୁଁ ଦେଖିଲି ଯେ ପରମେଶ୍ୱର ବିଶ୍ରାମଦିନକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିନାହାନ୍ତି, କାରଣ ସେ କେବେ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ। କିନ୍ତୁ ପୋପ ଏହାକୁ ସପ୍ତାହର ସପ୍ତମ ଦିନରୁ ପ୍ରଥମ ଦିନକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଥିଲେ; କାରଣ ସମୟ ଓ ବ୍ୟବସ୍ଥା ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବାକୁ ସେହିଜଣ ଥିଲେ।" Early Writings, 32.

ସପ୍ତମ-ଦିନର ସବ୍ବାଥର ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ସେହି ମୂଳଭୂତ ଐତିହାସିକ ପର୍ଯ୍ୟାୟର ଆଲ୍ଫା ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଥିଲା, ଯାହା ଫିଲାଦେଲଫିଆନ୍ ମିଲରାଇଟ୍ ଆନ୍ଦୋଳନ ଭାବରେ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା, ପରେ 1856 ମସିହାରେ ଲାଓଦିକିୟାନ୍ ମିଲରାଇଟ୍ ଆନ୍ଦୋଳନରେ ପରିଣତ ହେଲା, ଏବଂ ତାହା ପରେ 1863 ମସିହାରେ ଲାଓଦିକିୟାନ୍ ସପ୍ତମ-ଦିନର ଆଡ୍ଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ ଚର୍ଚ୍ଚରେ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହେଲା। ସିଷ୍ଟର ହ୍ୱାଇଟ୍ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତିମ ଦିନଗୁଡ଼ିକର ଇତିହାସରେ ଓମେଗା ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ ଚିହ୍ନିତ କରନ୍ତି, ଯେତେବେଳେ ଏକ ଶତ ଚୁଆଳିଶ ହଜାରଙ୍କର ଲାଓଦିକିୟାନ୍ ଆନ୍ଦୋଳନ ଏକ ଶତ ଚୁଆଳିଶ ହଜାରଙ୍କର ଫିଲାଦେଲଫିଆନ୍ ଆନ୍ଦୋଳନରେ ପରିଣତ ହୁଏ। ଆଲ୍ଫା ଏବଂ ଓମେଗା ଆଲୋକଗୁଡ଼ିକ ସପ୍ତମ-ଦିନର ସବ୍ବାଥର ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଏବଂ ଅବତାରତ୍ୱର ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ ହୋଇଛି।

> "ଯେମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସହ ସାଙ୍ଗତ୍ୟ ରକ୍ଷା କରନ୍ତି, ସେମାନେ ଧର୍ମସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ଆଲୋକରେ ଚାଲନ୍ତି। ସେମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ନିଜ ପଥକୁ ଭ୍ରଷ୍ଟ କରି ନିଜ ମୁକ୍ତିଦାତାଙ୍କୁ ଅସମ୍ମାନ କରନ୍ତି ନାହିଁ। ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ଆଲୋକ ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ଦୀପ୍ତିତ୍ୱ କରେ। ପୃଥିବୀର ଇତିହାସର ସମାପ୍ତି ସମୀପକୁ ସେମାନେ ଯେତେ ଆସନ୍ତି, ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ବିଷୟରେ, ଏବଂ ତାଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ, ସେମାନଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ଅତ୍ୟନ୍ତ ବୃଦ୍ଧି ପାଏ। ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରେ ସେମାନେ ଅସୀମ ମୂଲ୍ୟବାନ; କାରଣ ସେମାନେ ତାଙ୍କ ପୁତ୍ରଙ୍କ ସହ ଏକତାରେ ଅଛନ୍ତି। ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟ ଅତ୍ୟଧିକ ସୁନ୍ଦର ଓ ମନୋହର ଅଟେ। ସେମାନେ ଏହାର ଗୁରୁତ୍ୱକୁ ଦେଖନ୍ତି। ସତ୍ୟ ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଉନ୍ମୋଚିତ ହୁଏ। ଅବତାରତତ୍ତ୍ୱର ଶିକ୍ଷା ଏକ କୋମଳ ଦୀପ୍ତିରେ ଆବୃତ ହୁଏ। ସେମାନେ ଦେଖନ୍ତି ଯେ ପବିତ୍ର ଶାସ୍ତ୍ର ହେଉଛି ସେହି ଚାବି, ଯାହା ସମସ୍ତ ରହସ୍ୟକୁ ଉନ୍ମୋଚନ କରେ ଏବଂ ସମସ୍ତ କଠିନତାର ସମାଧାନ କରେ। ଯେମାନେ ଆଲୋକକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଏବଂ ଆଲୋକରେ ଚାଲିବାକୁ ଇଚ୍ଛୁକ ହୋଇନଥିଲେ, ସେମାନେ ଭକ୍ତିର ରହସ୍ୟକୁ ବୁଝିବାରେ ଅସମର୍ଥ ହେବେ; କିନ୍ତୁ ଯେମାନେ କ୍ରୁଶ ଉଠାଇ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରିବାରେ ଦ୍ୱିଧା କରିନାହାନ୍ତି, ସେମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଲୋକରେ ଆଲୋକ ଦେଖିବେ।" The Southern Watchman, April 4, 1905.

"ଅବତାରତ୍ୱର ଶିକ୍ଷା"କୁ "ଧାର୍ମିକତାର ନିଗୂଢ଼ ରହସ୍ୟ" ବୋଲି ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଏ।

> ଏବଂ ନିର୍ବିବାଦରୂପେ ଭକ୍ତିର ନିଗୂଢ଼ ତତ୍ତ୍ୱ ମହାନ୍: ଈଶ୍ୱର ଶରୀରରେ ପ୍ରକାଶିତ ହେଲେ, ଆତ୍ମାରେ ଧର୍ମୀ ସିଦ୍ଧ ହେଲେ, ସ୍ୱର୍ଗଦୂତମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦେଖାଯାଇଲେ, ଅନ୍ୟଜାତିମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରଚାରିତ ହେଲେ, ଜଗତରେ ବିଶ୍ୱାସ କରାଗଲେ, ମହିମାରେ ଗୃହୀତ ହେଲେ। ୧ ତୀମଥି ୩:୧୬।

"ରହସ୍ୟ" ଶେଷ ପିଢ଼ି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଗୁପ୍ତ ରହେ, ଯେତେବେଳେ ବିଶ୍ୱାସଯୋଗ୍ୟମାନେ ଦେଖନ୍ତି ଯେ ଅବତାରତ୍ତ୍ୱର ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ସପ୍ତମ-ଦିନୀୟ ସବ୍ବାଥର ଓମେଗା ଅଟେ।

> ଯୁଗଯୁଗ ଧରି ଓ ପିଢ଼ୀପିଢ଼ୀ ଧରି ଯେ ନିଗୂଢ଼ ରହସ୍ୟ ଗୁପ୍ତ ରହିଥିଲା, କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ତାଙ୍କର ପବିତ୍ରଜନମାନଙ୍କ ପାଖରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଛି; ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ଈଶ୍ୱର ଜଣାଇବାକୁ ଇଚ୍ଛା କଲେ ଯେ, ଜାତିମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏହି ରହସ୍ୟର ଗୌରବର ଧନ କେତେ ଅପରିମିତ; ସେହି ରହସ୍ୟ ହେଉଛି ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ, ଗୌରବର ଆଶା। କଲସୀୟ 1:26, 27.

ଏହା ଉଚିତ ଯେ କଲସୀୟ 1:26 ଏମିତି ଗୋଟିଏ "ରହସ୍ୟ" ବିଷୟରେ କଥା କହେ ଯାହା "ଲୁଚାଇ ରଖାଯାଇଥିଲା," କିନ୍ତୁ ସେହି ରହସ୍ୟ ଶେଷ ଦିନମାନରେ "ପ୍ରକାଶିତ" ହୁଏ। ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୟ ଆଲୋକ ସେତେବେଳେ ପ୍ରକାଶିତ ହୁଏ ଯେତେବେଳେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ମୁଦ୍ରା ଖୋଲାଯାଏ; ଯଥା ଦାନିଏଲ ବାରରେ ପ୍ରତିନିଧିତ ହୋଇଛି, ଯେଠାରେ 1,260 ଦିନର ଶେଷରେ, ଶେଷ ସମୟରେ, ଗୋଟିଏ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ମୁଦ୍ରା ଖୋଲାଯାଏ। ପିଢ଼ି ପିଢ଼ି ଧରି ଲୁଚାଇ ରଖାଯାଇଥିବା ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ମୁଦ୍ରା ଖୋଲାଯାଏ, ଏବଂ ସେହି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀ ହିଁ ସତ୍ୟ, ଯାହାର ମୁଦ୍ରା ଖୋଲାଯିବାବେଳେ ସେହି "ମହିମା" ହୁଏ ଯାହା ରବିବାର ଆଇନ ସମୟରେ ଅନ୍ୟଜାତିମାନଙ୍କୁ ଜଣାଯାଏ। ସେହି ରହସ୍ୟ ହେଉଛି—ତୁମ୍ଭାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ, ମହିମାର ଆଶା—ଯାହା ସପ୍ତମ ତୂରୀର ଧ୍ୱନିର ଦିନମାନରେ ସମ୍ପନ୍ନ ହୁଏ।

> କିନ୍ତୁ ସପ୍ତମ ଦୂତଙ୍କର ସ୍ୱରର ଦିନମାନଙ୍କରେ, ଯେତେବେଳେ ସେ ତୂରୀ ବାଜାଇବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିବେ, ସେତେବେଳେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ରହସ୍ୟ ସମାପ୍ତ ହେବ, ଯେପରି ସେ ନିଜ ସେବକ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବକ୍ତାମାନଙ୍କୁ ଘୋଷଣା କରିଥିଲେ। ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ 10:7.

ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ 10:7 ରେ ଯେପରି ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଇଛି, ସପ୍ତମ ଦୂତଙ୍କର ସ୍ୱର ସପ୍ତମ ମାସର ଦଶମ ଦିନରେ ଧ୍ୱନିତ ହେବା ଆରମ୍ଭ କଲା ବୋଲି କହିବା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଯୁକ୍ତିସଂଗତ। ସପ୍ତମ ଦୂତଙ୍କୁ ତୃତୀୟ ହାୟ ଭାବରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଇଛି, ଏବଂ ପ୍ରଥମ ଦୁଇଟି ହାୟ ଇସ୍ଲାମ ଥିଲା; ଏହିପରି ଭାବେ ଏହା ଦୁଇଜଣ ସାକ୍ଷୀ ଯୋଗାଇ ଦେଉଛି ଯେ ତୃତୀୟ ହାୟ ହେଉଛି ଇସ୍ଲାମ। ଇସ୍ଲାମର ତୂରୀ ଧ୍ୱନିତ ହେଉଥିବା ସମୟରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ରହସ୍ୟ ସମାପ୍ତ ହୁଏ।

ସପ୍ତମ ତୂରୀର ଇତିହାସରେ ଅବତାରତ୍ୱର ସିଦ୍ଧାନ୍ତ—ଯାହା ହେଉଛି "ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ"ର ରହସ୍ୟ, କିମ୍ବା ଦିବ୍ୟତ୍ୱର ସହ ମାନବତ୍ୱର ସମ୍ମିଳନ, ଯେପରି ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ନିଜ ଉପରେ ମାନବ ଦେହ ଧାରଣ କରିଥିବାବେଳେ ପ୍ରତିନିଧିତ ହୋଇଥିଲେ—ଏକ ଲକ୍ଷ ଚଉଳିଶ ହଜାରଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥୀମାନେ ଏହାରେ ପରୀକ୍ଷିତ ହେବେ ଯେ, ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ପରମପବିତ୍ର ସ୍ଥାନରେ ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ ଆବଶ୍ୟକ ତେଲ ଏବଂ ବିଶ୍ୱାସ ଅଛି କି ନାହିଁ। ଯଦି ସେମାନେ ଦ୍ୱିଧା କରନ୍ତି, ତେବେ ଅନ୍ଧକାର ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ପତିତ ହୁଏ; ଯଦି ସେମାନେ ମେଷଶାବକ ଯେଉଁଠାକୁ ଯାଆନ୍ତି ସେଠାକୁ ସେହିପରି ଅନୁସରଣ କରନ୍ତି, ତେବେ ସେମାନଙ୍କୁ ଚୁକ୍ତିସିନ୍ଦୁକ ଭିତରକୁ ଦେଖିବା ପାଇଁ ନେତୃତ୍ୱ ଦିଆଯିବ। ସେହି ଚୁକ୍ତିସିନ୍ଦୁକରେ ସେମାନେ ସପ୍ତମ-ଦିନର ସବ୍ବାଥର ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଏବଂ ଅବତାରତ୍ୱର ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ପାଇବେ।

ଏହି ଦୁଇଟି ଶିକ୍ଷା ଯେତେ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଉନାହିଁ, ମୋର ଧ୍ୟାନ ଆଲ୍ଫା ଏବଂ ଓମେଗା ଆଲୋକମାନଙ୍କ ଉପରେ ନୁହେଁ, ବରଂ ଏହିଥିରେ ଯେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବକ୍ତ୍ରୀ ଚିତ୍ରିତ କରିଥିଲେ ଯେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୋକମାନେ ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ପବିତ୍ରଧାମରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ନିୟମସିନ୍ଦୁକର ଭିତରକୁ ନିହାରୁଛନ୍ତି। ଶେଷ ଦିନମାନରେ, ଏକ ଲକ୍ଷ ଚୁଆଳିଶ ହଜାରଙ୍କ ଇତିହାସରେ ନିଶ୍ଚୟ ଏମିତି ଗୋଟିଏ ସମୟବିନ୍ଦୁ ଥିବାକୁ ପଡିବ, ଯେଉଁଠାରେ ଏକ ଲକ୍ଷ ଚୁଆଳିଶ ହଜାରଙ୍କୁ ଖୋଲାଯାଇଥିବା ସିନ୍ଦୁକକୁ ନିହାରିବା ପାଇଁ ପରମପବିତ୍ର ସ୍ଥାନକୁ ନିଆଯାଏ।

ଯଦି ଆପଣଙ୍କ ପାଖରେ ଏହି ବିଶ୍ୱାସ ରହିଛି ଯେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବକ୍ତାମାନେ ଶେଷଦିନରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଜନମାନଙ୍କୁ ଚିତ୍ରିତ କରନ୍ତି, ଏବଂ ସେହି ସହିତ ଏହି ବିଶ୍ୱାସ ମଧ୍ୟ ଯେ ସିଷ୍ଟର ହ୍ୱାଇଟ୍ ବାଇବେଲର ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବକ୍ତାଙ୍କ ପରି ପ୍ରତ୍ୟେକ ପ୍ରକାରରେ ସମାନଭାବେ ପ୍ରେରିତ ଥିଲେ—ତେବେ ମୁଁ ଯେ ପ୍ରୟୋଗଟି ଏମାତ୍ର ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଛି, ତାହାକୁ ସତ୍ୟ ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ହେବ। ସେହି ଏକ ଶତ ଚୁଆଳିଶ ହଜାରଙ୍କୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରି, ବିଶ୍ୱାସଦ୍ୱାରା ଅତି ପବିତ୍ର ସ୍ଥାନରେ ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ ହେବ, ଯେପରି ସିଷ୍ଟର ହ୍ୱାଇଟ୍ କହିଛନ୍ତି ଯେ 22 ଅକ୍ଟୋବର, 1844 ରେ ବିଶ୍ୱସ୍ତମାନେ କରିଥିଲେ। ସେତେବେଳେ ଦୁଇଟି ଶ୍ରେଣୀ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥିଲା: ସେମାନେ ଯେମାନେ ବିଶ୍ୱାସଦ୍ୱାରା ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ

ଅସ୍ୱ ୀକାର କଲେ, ଏବଂ ସେମାନେ ଯେମାନେ ପ୍ର ବେଶ କଲେ।

“ମୋତେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ପ୍ରଥମ ଆଗମନର ଘୋଷଣାକୁ ପୁନର୍ବାର ଦେଖାଯାଇଲା। ଯୋହନଙ୍କୁ ଯୀଶୁଙ୍କ ପଥ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବା ପାଇଁ ଏଲିୟାଙ୍କ ଆତ୍ମା ଓ ଶକ୍ତିରେ ପଠାଯାଇଥିଲା। ଯେମାନେ ଯୋହନଙ୍କର ସାକ୍ଷ୍ୟକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କଲେ, ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷାରୁ କୌଣସି ଲାଭ ପାଇଲେ ନାହିଁ। ତାଙ୍କ ଆଗମନକୁ ପୂର୍ବରୁ ଘୋଷଣା କରିଥିବା ସନ୍ଦେଶ ପ୍ରତି ସେମାନଙ୍କର ବିରୋଧିତା ସେମାନଙ୍କୁ ଏମିତି ସ୍ଥିତିରେ ରଖିଲା ଯେ, ସେ ମଶୀହା ଥିଲେ ବୋଲି ସବୁଠାରୁ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ପ୍ରମାଣକୁ ମଧ ସେମାନେ ସହଜରେ ଗ୍ରହଣ କରିପାରିଲେ ନାହିଁ। ଶୟତାନ ଯୋହନଙ୍କ ସନ୍ଦେଶକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିଥିବାମାନଙ୍କୁ ଆହୁରି ଦୂରକୁ ନେଇ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ମଧ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିବାକୁ ଓ କ୍ରୁଶରେ ଶୁଳିତ କରିବାକୁ ପ୍ରେରିତ କଲା। ଏହା କରି ସେମାନେ ନିଜମାନଙ୍କୁ ଏମିତି ସ୍ଥିତିରେ ରଖିଲେ, ଯେଠାରେ ସେମାନେ ପେଣ୍ଟେକଷ୍ଟ ଦିନର ଆଶୀର୍ବାଦକୁ ଗ୍ରହଣ କରିପାରିଲେ ନାହିଁ; ସେହି ଆଶୀର୍ବାଦ ସେମାନଙ୍କୁ ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ପବିତ୍ରଧାମକୁ ପ୍ରବେଶର ପଥ ଶିଖାଇଦେଇଥାନ୍ତା। ମନ୍ଦିରର ପର୍ଦ୍ଦା ଛିଣ୍ଡିଯିବା ଏହା ପ୍ରକାଶ କଲା ଯେ ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କର ବଳି ଓ ବିଧିବିଧାନ ଆଉ ଗ୍ରହୀତ ହେବ ନାହିଁ। ମହା ବଳିଦାନ ଅର୍ପିତ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ତାହା ଗ୍ରହୀତ ହୋଇଥିଲା, ଏବଂ ପେଣ୍ଟେକଷ୍ଟ ଦିନରେ ଅବତରିତ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କର ମନକୁ ପାର୍ଥିବ ପବିତ୍ରଧାମରୁ ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ପବିତ୍ରଧାମପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନେଇଗଲା, ଯେଠାରେ ଯୀଶୁ ନିଜ ରକ୍ତ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରବେଶ କରିଥିଲେ, ଯେଣୁ ସେ ନିଜ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତର ଲାଭ ନିଜ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଉପରେ ବର୍ଷାଇପାରନ୍ତି। କିନ୍ତୁ ଯିହୁଦୀମାନେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅନ୍ଧକାରରେ ରହିଗଲେ। ମୋକ୍ଷଯୋଜନା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସେମାନେ ଯେତେ ଆଲୋକ ପାଇପାରୁଥାନ୍ତେ, ସେ ସମସ୍ତ ଆଲୋକକୁ ସେମାନେ ହରାଇଦେଲେ, ତଥାପି ନିଜମାନଙ୍କର ନିଷ୍ଫଳ ବଳି ଓ ନିବେଦନରେ ଭରସା କରି ରହିଲେ। ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ପବିତ୍ରଧାମ ପାର୍ଥିବ ପବିତ୍ରଧାମର ସ୍ଥାନ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲା, ତଥାପି ଏହି ପରିବର୍ତ୍ତନ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସେମାନଙ୍କର କୌଣସି ଜ୍ଞାନ ନଥିଲା। ତେଣୁ ପବିତ୍ର ସ୍ଥାନରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ମଧ୍ୟସ୍ଥତାରୁ ସେମାନେ କୌଣସି ଲାଭ ପାଇପାରିଲେ ନାହିଁ।”

“ଅନେକେ ଯିହୂଦୀମାନେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରି ତାଙ୍କୁ କ୍ରୁଶରେ ବିଦ୍ଧ କରିଥିବା ପଥକୁ ଭୟାବହତା ସହ ଦେଖନ୍ତି; ଏବଂ ତାଙ୍କର ଲଜ୍ଜାଜନକ ଅପମାନର ଇତିହାସ ପଢ଼ିବାବେଳେ, ସେମାନେ ଭାବନ୍ତି ଯେ ସେମାନେ ତାଙ୍କୁ ଭଲପାଆନ୍ତି, ଏବଂ ପିତରଙ୍କ ପରି ତାଙ୍କୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିନଥାନ୍ତେ, କିମ୍ୱା ଯିହୂଦୀମାନଙ୍କ ପରି ତାଙ୍କୁ କ୍ରୁଶରେ ବିଦ୍ଧ କରିନଥାନ୍ତେ। କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତଙ୍କ ହୃଦୟକୁ ପଢୁଥିବା ପରମେଶ୍ୱର, ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କ ପ୍ରତି ଅନୁଭବ କରୁଥିବା ବୋଲି ଯେ ପ୍ରେମର ଦାବି କରିଥିଲେ, ତାହାକୁ ପରୀକ୍ଷାରେ ଆଣିଛନ୍ତି। ପ୍ରଥମ ଦୂତଙ୍କ ବାର୍ତ୍ତାକୁ କିପରି ଗ୍ରହଣ କରାଗଲା, ସମସ୍ତ ସ୍ୱର୍ଗ ତାହାକୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗଭୀର ଆଗ୍ରହରେ ନିରୀକ୍ଷଣ କରୁଥିଲା। କିନ୍ତୁ ଅନେକେ, ଯେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଭଲପାଆନ୍ତି ବୋଲି ସ୍ୱୀକାର କରୁଥିଲେ, ଏବଂ କ୍ରୁଶର କାହାଣୀ ପଢ଼ିବାବେଳେ ଅଶ୍ରୁପାତ କରୁଥିଲେ, ସେମାନେ ତାଙ୍କର ଆଗମନର ସୁସମାଚାରକୁ ଉପହାସ କଲେ। ଆନନ୍ଦସହିତ ବାର୍ତ୍ତାଟିକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାର ପରିବର୍ତ୍ତେ, ସେମାନେ ଏହାକୁ ଏକ ଭ୍ରମ ବୋଲି ଘୋଷଣା କଲେ। ତାଙ୍କର ପ୍ରକାଶକୁ ଭଲପାଉଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସେମାନେ ଘୃଣା କରିଲେ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ଗୀର୍ଜାଘରରୁ ବାହାର କରିଦେଲେ। ଯେମାନେ ପ୍ରଥମ ବାର୍ତ୍ତାକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କଲେ, ସେମାନେ ଦ୍ୱିତୀୟ ବାର୍ତ୍ତାରୁ ମଧ ଉପକୃତ ହୋଇପାରିଲେ ନାହିଁ; ନାହିଁ କି ସେମାନେ ମଧରାତ୍ରିର ଧ୍ୱନିରୁ ଉପକୃତ ହେଲେ, ଯାହା ସେମାନଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱାସଦ୍ୱାରା ଯୀଶୁଙ୍କ ସହିତ ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ପବିତ୍ରସ୍ଥାନର ମହାପବିତ୍ର ସ୍ଥାନକୁ ପ୍ରବେଶ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବାକୁ ଥିଲା। ଏବଂ ପୂର୍ବତନ ଏହି ଦୁଇଟି ବାର୍ତ୍ତାକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିବାଦ୍ୱାରା, ସେମାନେ ନିଜମାନଙ୍କର ବୁଝିବାଶକ୍ତିକୁ ଏପରି ଅନ୍ଧକାରମୟ କରିଦେଇଛନ୍ତି ଯେ, ତୃତୀୟ ଦୂତଙ୍କ ବାର୍ତ୍ତାରେ କୌଣସି ଆଲୋକ ସେମାନେ ଦେଖିପାରୁନାହାନ୍ତି, ଯାହା ମହାପବିତ୍ର ସ୍ଥାନକୁ ପ୍ରବେଶ କରିବାର ପଥକୁ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରେ। ମୁଁ ଦେଖିଲି ଯେ, ଯିହୂଦୀମାନେ ଯେପରି ଯୀଶୁଙ୍କୁ କ୍ରୁଶରେ ବିଦ୍ଧ କରିଥିଲେ, ସେପରି ନାମମାତ୍ର ଗୀର୍ଜାଘରମାନେ ଏହି ବାର୍ତ୍ତାମାନଙ୍କୁ କ୍ରୁଶରେ ବିଦ୍ଧ କରିଛନ୍ତି; ଏହିକାରଣରୁ ମହାପବିତ୍ର ସ୍ଥାନକୁ ଯିବାର ପଥ ବିଷୟରେ ସେମାନଙ୍କର କୌଣସି ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ, ଏବଂ ସେଠାରେ ଯୀଶୁଙ୍କ ମଧ୍ୟସ୍ଥତାଦ୍ୱାରା ସେମାନେ କୌଣସି ଉପକାର ପାଇପାରିବେ ନାହିଁ। ଯିହୂଦୀମାନଙ୍କ ପରି, ଯେମାନେ ନିଜମାନଙ୍କର ନିର୍ବ୍ୟର୍ଥ ବଳିଦାନ ଅର୍ପଣ କରୁଥିଲେ, ସେମାନେ ମଧ ଯୀଶୁ ଛାଡ଼ିଯାଇଥିବା ସେହି ସ୍ଥାନକୁ ନିଜମାନଙ୍କର ନିର୍ବ୍ୟର୍ଥ ପ୍ରାର୍ଥନା ଅର୍ପଣ କରୁଛନ୍ତି; ଏବଂ ଏହି ଠକେଇରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଶୟତାନ, ଏକ ଧାର୍ମିକ ଚରିତ୍ର ଧାରଣ କରି, ଏହି ସ୍ୱଘୋଷିତ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟମାନଙ୍କର ମନକୁ ନିଜ ପ୍ରତି ଆକର୍ଷିତ କରେ, ଏବଂ ନିଜ ଶକ୍ତି, ନିଜ ଚିହ୍ନମାନ, ଓ ମିଥ୍ୟା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକାର୍ଯ୍ୟମାନଙ୍କ ସହ କାର୍ଯ୍ୟ କରି, ସେମାନଙ୍କୁ ନିଜ ଫାନ୍ଦରେ ଦୃଢ଼ଭାବେ ବାନ୍ଧି ରଖେ।” Early Writings, 259–261.

ଭଉଣୀ ହ୍ୱାଇଟ୍, ଯୋହନ ବପ୍ତିସ୍ତ ଓ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଇତିହାସରେ ଘଟିଥିବା କ୍ରମବର୍ଦ୍ଧମାନ ପରୀକ୍ଷା ପ୍ରକ୍ରିୟାକୁ—ଯାହାର ଶେଷରେ ଯିହୁଦୀମାନେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅନ୍ଧକାରରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲେ—ଉଲ୍ଲେଖ କରି, ମିଲରାଇଟମାନଙ୍କ ସମୟରେ ସେହି ଏକେଇ ଇତିହାସକୁ ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରନ୍ତି; ଯାହା ଭଉଣୀ ହ୍ୱାଇଟଙ୍କର ଆଲଫା ଇତିହାସ, ଅର୍ଥାତ୍ ଶେଷଦିନମାନଙ୍କର ପ୍ରାଚୀନ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱକ୍ତାଙ୍କ ଇତିହାସ। ଆରମ୍ଭରେ ଜୀବନ-ମୃତ୍ୟୁର ପରୀକ୍ଷା ଥିଲା ମହାପବିତ୍ର ସ୍ଥାନରେ ପ୍ରବେଶ କରିବା କିମ୍ବା ତାହା କରିବାକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିବାକୁ ନେଇ। ଏହା କରିବାକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିବାର ଫଳରେ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଇତିହାସରେ ଯେପରି ବିଦ୍ରୋହୀ ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କ ଉପରେ ଅନ୍ଧକାର ଆସିଥିଲା, ସେହିପରି ମିଲରାଇଟ୍ ଇତିହାସର ବିଦ୍ରୋହୀମାନଙ୍କ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ସେହି ଏକେଇ ଅନ୍ଧକାର ଆସିଲା।

ଯୀଶୁ ସଦା କୌଣସି ବସ୍ତୁର ଆରମ୍ଭ ସହିତ ତାହାର ଶେଷକୁ ଚିତ୍ରିତ କରନ୍ତି; ତେଣୁ, ଯେତେବେଳେ ସିଷ୍ଟର୍ ହ୍ୱାଇଟ୍‌ଙ୍କୁ ଅତିପବିତ୍ର ସ୍ଥାନକୁ ନିଆଯାଇ ଖୋଲା ନିୟମ-ସିନ୍ଧୁକ ଉପରେ ନଜର ପକାଇବାକୁ ଦିଆଗଲା, ଅକ୍ଟୋବର 22, 1844 ର ପରୀକ୍ଷା ସହିତ ଏହାର ସମ୍ବନ୍ଧରେ, ଏହା ଚିହ୍ନିତ କରେ ଯେ ଏକ ଶତ ଚୁଆଳିଶ ହଜାରଙ୍କୁ ମେଷଶାବକଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରି ଅତିପବିତ୍ର ସ୍ଥାନକୁ ପ୍ରବେଶ କରିବା କିମ୍ବା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅନନ୍ତ ଅନ୍ଧକାରକୁ ପ୍ରବେଶ କରିବା ବିଷୟରେ ପରୀକ୍ଷା କରାଯିବ। ଏହି ସତ୍ୟଟି ସେହି ପ୍ରକାର ଏକ ବିଶ୍ୱାସ ଉପରେ ଆଧାରିତ ଯାହା ବୁଝେ ଯେ ପ୍ରାଚୀନ ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତାମାନେ, ସେମାନେ ନିଜେ ଯେତେବେଳେ ଲିପିବଦ୍ଧ ସାକ୍ଷ୍ୟର ଅଂଶ ହୁଅନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଶେଷ-ଦିନର ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଚିତ୍ରିତ କରୁଛନ୍ତି। ସିଷ୍ଟର୍ ହ୍ୱାଇଟ୍ ଉଭୟ ଶ୍ରେଣୀକୁ ଚିତ୍ରିତ କରନ୍ତି।

> "ଏହି ନିରାଶାର ଅବସ୍ଥାରେ ଥିବାବେଳେ ମୁଁ ଏକ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖିଲି, ଯାହା ମୋର ମନରେ ଗଭୀର ପ୍ରଭାବ ପକାଇଲା। ମୁଁ ସ୍ୱପ୍ନରେ ଏକ ମନ୍ଦିରକୁ ଦେଖିଲି, ଯାହାର ଦିଗରେ ଅନେକ ଲୋକ ଧାଇଁ ଯାଉଥିଲେ। ସମୟର ଅବସାନ ହେବାବେଳେ କେବଳ ସେମାନେ ହିଁ ରକ୍ଷା ପାଇବେ, ଯେମାନେ ସେହି ମନ୍ଦିରରେ ଆଶ୍ରୟ ନେଇଥିଲେ। ଯେମାନେ ବାହାରେ ରହିଯାଇଥିଲେ, ସେମାନେ ସଦାକାଳ ପାଇଁ ନଷ୍ଟ ହେବେ। ବାହାରେ ଥିବା ଜନସମୁଦାୟ, ଯେମାନେ ନିଜ ନିଜ ପଥରେ ଚାଲିଯାଉଥିଲେ, ମନ୍ଦିରରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଉପହାସ ଓ ଠାଟ୍ଟା କରୁଥିଲେ, ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ କୁହୁଥିଲେ ଯେ ଏହି ନିରାପତ୍ତିର ଯୋଜନା ଏକ ଚତୁର ଛଳନା, ବାସ୍ତବରେ ଏଡ଼ିବା ପାଇଁ କୌଣସି ବିପଦ ନାହିଁ। ସେମାନେ କିଛିକୁ ଧରି ମଧ୍ୟ ରଖିଲେ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ସେମାନେ ପ୍ରାଚୀରଭିତରକୁ ଶୀଘ୍ର ପ୍ରବେଶ କରିବାରୁ ବାରିତ ହେଉନ୍ତି।"
>
> "ଉପହାସର ପାତ୍ର ହେବି ବୋଲି ଭୟ କରି, ମୁଁ ଭାବିଲି ଯେ ଜନସମୂହ ଛିଣ୍ଡିଯାଇପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅପେକ୍ଷା କରିବା, କିମ୍ବା ସେମାନଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରେ ପଡ଼ିନହୋଇ ଭିତରକୁ ପ୍ରବେଶ କରିପାରିବାପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରହିବା ଭଲ। କିନ୍ତୁ ସଂଖ୍ୟା କମିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ବଢ଼ିଲା; ଏବଂ ବହୁତ ଦେରି ହୋଇଯିବ ବୋଲି ଭୟ କରି, ମୁଁ ତ୍ୱରାନ୍ୱିତଭାବେ ଘରୁ ବାହାରି ଭିଡ଼କୁ ଠେଲି ଆଗକୁ ବଢ଼ିଲି। ମନ୍ଦିରକୁ ପହଞ୍ଚିବା ପାଇଁ ମୋର ଆତୁରତାରେ, ମୋତେ ଘିରି ରହିଥିବା ଭିଡ଼କୁ ମୁଁ ନ ଧ୍ୟାନ ଦେଲି, ନାହିଁ ତାହାର କୌଣସି ଚିନ୍ତା କଲି। ଭବନରେ ପ୍ରବେଶ କରିବାବେଳେ, ମୁଁ ଦେଖିଲି ଯେ ସେହି ବିଶାଳ ମନ୍ଦିରଟି ଗୋଟିଏ ଅତିବିଶାଳ ସ୍ତମ୍ଭ ଦ୍ୱାରା ଧାରିତ ଥିଲା, ଏବଂ ସେହି ସ୍ତମ୍ଭ ସହିତ ଗୋଟିଏ ମେଷଶାବକ ବାନ୍ଧାଯାଇଥିଲା, ଯାହା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ କ୍ଷତବିକ୍ଷତ ଓ ରକ୍ତାକ୍ତ ଥିଲା। ସେଠାରେ ଉପସ୍ଥିତ ଆମେ ସମସ୍ତେ ମନେ ହେଉଥିଲୁ ଯେ ଏହି ମେଷଶାବକଟି ଆମ ନିମନ୍ତେ ଛିଣ୍ଡିଯାଇଥିଲା ଓ ପ୍ରହାରିତ ହୋଇଥିଲା। ଯେମାନେ ମନ୍ଦିରକୁ ପ୍ରବେଶ କରୁଥିଲେ, ସେମାନଙ୍କୁ ଏହାର ସମ୍ମୁଖକୁ ଆସି ନିଜ ପାପ ସ୍ୱୀକାର କରିବାକୁ ହେଉଥିଲା।"
>
> "ମେଷଶାବକଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଅଳ୍ପଦୂରେ ଉଚ୍ଚ ଆସନମାନ ଥିଲା, ଯାହାର ଉପରେ ଗୋଟିଏ ଦଳ ବସିଥିଲେ, ଏବଂ ସେମାନେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆନନ୍ଦିତ ଦେଖାଯାଉଥିଲେ। ସ୍ୱର୍ଗର ଆଲୋକ ମନେହୁଏ ସେମାନଙ୍କ ମୁହଁମଣ୍ଡଳରେ ଦ୍ରୁତିତ ହେଉଥିଲା, ଏବଂ ସେମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ତୁତି କରୁଥିଲେ ଓ ଆନନ୍ଦମୟ କୃତଜ୍ଞତାର ଗୀତ ଗାଉଥିଲେ, ଯାହା ଦୂତମାନଙ୍କ ସଙ୍ଗୀତ ସଦୃଶ ପ୍ରତୀତ ହେଉଥିଲା। ଏମାନେ ସେହିମାନେ ଥିଲେ, ଯେମାନେ ମେଷଶାବକଙ୍କ ସମ୍ମୁଖକୁ ପୂର୍ବରୁ ଆସିଥିଲେ, ନିଜ ପାପଗୁଡ଼ିକ ସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ, କ୍ଷମା ପାଇଥିଲେ, ଏବଂ ବର୍ତ୍ତମାନ କୌଣସି ଆନନ୍ଦମୟ ଘଟଣାର ପ୍ରମୋଦପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଶାରେ ଅପେକ୍ଷା କରୁଥିଲେ।"
>
> "ମୁଁ ଭବନରେ ପ୍ରବେଶ କରିସାରିବା ପରେ ମଧ୍ୟ, ମୋ ଉପରେ ଏକ ଭୟ ଆସିଲା, ଏବଂ ଏହି ଲୋକମାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ମୋତେ ନମ୍ର ହେବାକୁ ପଡିବ ବୋଲି ଏକ ଲଜ୍ଜାବୋଧ ମୋତେ ଆବରଣ କଲା। କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଯେପରି ଆଗକୁ ବଢ଼ିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେଉଥିଲି, ଏବଂ ମେଷଶାବକଙ୍କ ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବା ପାଇଁ ସ୍ତମ୍ଭଟିକୁ ଘୁରି ଧୀରେ ଧୀରେ

ମୋର ପଥ କରୁଥିଲି, ସେତେବେଳେ ଏକ ତୂର୍ଯ୍ୟଧ୍ୱ ନି ହେଲା, ମନ୍ଦ ିର କମ୍ପ ି ଉଠିଲା, ସମବେତ ପବିତ୍ର ଜନମାନଙ୍କ ମଧ ରୁ ବିଜୟୋଲ୍ଲ ।ସର ଧ୍ୱ ନି ଉଠିଲା, ଏକ ଭୟାନକ ଦୀପ୍ତ ି ଭବନଟିକୁ ଆଲୋକିତ କଲା, ତାପରେ ସବୁକିଛି ଘନ ଅନ୍ଧ କାରରେ ପରିଣତ ହେଲା। ସେହି ଆନନ୍ଦ ିତ ଲୋକମାନେ ସମସ୍ତେ ସେହି ଦୀପ୍ତ ି ସହ ଅଦୃଶ୍ୟ ହୋଇଯାଇଥିଲେ, ଏବଂ ମୁଁ ରାତ୍ର ିର ନିରବ ଭୟାବହତାରେ ଏକାକୀ ଛାଡ଼ି ଦିଆଯାଇଥିଲି। ମୁଁ ମନୋବ୍ୟ ଥାରେ ଜାଗିଉଠିଲି, ଏବଂ ଏହା କେବଳ ଏକ ସ୍ୱ ପ ୍ନ ଥିଲା ବୋଲି ନିଜକୁ ପ୍ର ।ୟ ବିଶ୍ୱ ।ସ କରାଇପାରୁ ନଥିଲି। ମୋତେ ଲାଗୁଥିଲା ଯେ ମୋର ନିୟତି ନିର୍ଦ୍ଧ ।ରିତ ହୋଇଯାଇଛି, ଯେ ପ୍ର ଭୁଙ୍କ ଆତ୍ମ । ମୋତେ ଛାଡ଼ି ଚାଲିଯାଇଛନ୍ତ ି, ଆଉ କେବେ ଫେରିବେ ନାହିଁ।”

“ଏହା ପରେ ଶୀଘ୍ରେ ମୁଁ ଆଉ ଗୋଟିଏ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖିଲି। ମୋତେ ଲାଗୁଥିଲା ଯେ ମୁଁ ଦୁଇହାତରେ ମୁହଁ ଢାକି, ଗଭୀର ନିରାଶାରେ ବସି ଏପରି ଚିନ୍ତା କରୁଥିଲି: ଯଦି ଯୀଶୁ ପୃଥିବୀରେ ଥାନ୍ତେ, ମୁଁ ତାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯାଇ, ତାଙ୍କ ଚରଣରେ ପଡ଼ି, ମୋର ସମସ୍ତ ଦୁଃଖକଷ୍ଟ ତାଙ୍କୁ କହିଥାନ୍ତି। ସେ ମୋତେ ଫେରାଇ ଦେଇନଥାନ୍ତେ; ସେ ମୋପ୍ରତି କୃପା କରିଥାନ୍ତେ, ଏବଂ ମୁଁ ସଦା ତାଙ୍କୁ ଭଲପାଇ ତାଙ୍କର ସେବା କରିଥାନ୍ତି। ଠିକ୍ ସେତେବେଳେ ଦୁଆର ଖୋଲିଗଲା, ଏବଂ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୁନ୍ଦର ଆକୃତି ଓ ମୁଖମଣ୍ଡଳବିଶିଷ୍ଟ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଭିତରକୁ ପ୍ରବେଶ କଲେ। ସେ କରୁଣାଭାବରେ ମୋପ୍ରତି ଚାହିଁ କହିଲେ: ‘ତୁମେ କି ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଦେଖିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଛ? ସେ ଏଠାରେ ଅଛନ୍ତି, ଏବଂ ଯଦି ତୁମ ଇଚ୍ଛା ଥାଏ, ତୁମେ ତାଙ୍କୁ ଦେଖିପାରିବ। ତୁମ ପାଖରେ ଯାହା କିଛି ଅଛି, ସବୁ ନେଇ ମୋ ପଛେ ଆସ।’”

“ମୁଁ ଏହା ଅବର୍ଣ୍ଣନୀୟ ଆନନ୍ଦ ସହିତ ଶୁଣିଲି, ଏବଂ ଆନନ୍ଦଭରା ହୃଦୟରେ ମୋର ସମସ୍ତ ସାନ ଜିନିଷପତ୍ର, ପ୍ରତ୍ୟେକ ମୂଲ୍ୟବାନ କ୍ଷୁଦ୍ର ଧନବସ୍ତୁ ସଂଗ୍ରହ କରି, ମୋର ପଥପ୍ରଦର୍ଶକଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କଲି। ସେ ମୋତେ ଏକ ଖଡ଼ା ଏବଂ ଦେଖିବାକୁ ଦୁର୍ବଳ ପ୍ରତୀତ ହେଉଥିବା ସିଢ଼ିପଥ ପାଖକୁ ନେଲେ। ମୁଁ ସିଢ଼ିଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ଚଢ଼ିବା ଆରମ୍ଭ କରିବାମାତ୍ରେ, ସେ ମୋତେ ସତର୍କ କଲେ ଯେ ମୁଁ ମୋର ଦୃଷ୍ଟି ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱମୁଖୀ ଭାବରେ ନିଶ୍ଚଳ ରଖିବି, ନହେଲେ ମୋର ମୁଣ୍ଡ ଘୁରିପାରେ ଏବଂ ମୁଁ ପଡ଼ିଯାଇପାରେ। ଏହି ଖଡ଼ା ଆରୋହଣରେ ଚଢୁଥିବା ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଅନେକେ ଶିଖରକୁ ପହଞ୍ଚିବା ପୂର୍ବରୁ ହିଁ ପଡ଼ିଯାଇଥିଲେ।”

“ଶେଷରେ ଆମେ ଶେଷ ସିଢ଼ିକୁ ପହଞ୍ଚିଲୁ, ଏବଂ ଗୋଟିଏ ଦ୍ୱାର ସମ୍ମୁଖରେ ଠିଆ ହେଲୁ। ଏଠାରେ ମୋର ପଥପ୍ରଦର୍ଶକ ମୋତେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲେ ଯେ, ମୁଁ ମୋ ସହିତ ଆଣିଥିବା ସମସ୍ତ ବସ୍ତୁ ଛାଡ଼ି ଦେଉଁ। ମୁଁ ଆନନ୍ଦଚିତ୍ତରେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ରଖିଦେଲି; ତା’ପରେ ସେ ଦ୍ୱାରଟି ଖୋଲିଦେଲେ ଏବଂ ମୋତେ ଭିତରକୁ ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ କହିଲେ। ଏକ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ମୁଁ ଯୀଶୁଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଠିଆ ହୋଇଥିଲି। ସେହି ସୁନ୍ଦର ମୁଖମଣ୍ଡଳକୁ ଭୁଲ କରି ପରିଚୟ କରିବାର କୌଣସି ସମ୍ଭାବନା ନଥିଲା। ସେହି କରୁଣା ଓ ମହିମାର ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ଅନ୍ୟ କାହାର ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ। ତାଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟି ଯେତେବେଳେ ମୋ ଉପରେ ନିବିଡ଼ ହେଲା, ସେତେବେଳେ ମୁଁ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଜାଣିଲି ଯେ, ସେ ମୋ ଜୀବନର ପ୍ରତ୍ୟେକ ପରିସ୍ଥିତି ଏବଂ ମୋର ସମସ୍ତ ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ଚିନ୍ତା ଓ ଭାବନା ସମ୍ପର୍କରେ ପରିଚିତ ଅଛନ୍ତି।”

“ମୁଁ ତାଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ନିଜକୁ ଆଡ଼କୁ ରଖିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲି, କାରଣ ତାଙ୍କର ଅନୁସନ୍ଧାନଶୀଳ ଚକ୍ଷୁଦ୍ୱୟକୁ ସହିବା ପାଇଁ ମୁଁ ଅସମର୍ଥ ବୋଧ କରୁଥିଲି; କିନ୍ତୁ ସେ ହାସ୍ୟମୁଖେ ନିକଟକୁ ଆସି, ମୋର ମସ୍ତକ ଉପରେ ତାଙ୍କର ହସ୍ତ ରଖି କହିଲେ: ‘ଭୟ କର ନାହିଁ।’ ତାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ୱରର ଧ୍ୱନି ମୋର ହୃଦୟକୁ ଏମିତି ଏକ ସୁଖରେ ଉଦ୍ବେଳିତ କଲା, ଯାହାକୁ ସେ ପୂର୍ବେ କେବେମଧ ଅନୁଭବ କରିନଥିଲା। ମୁଁ ଏତେ ଆନନ୍ଦିତ ଥିଲି ଯେ, ଗୋଟିଏ ଶବ୍ଦ ମଧ ଉଚ୍ଚାରଣ କରିପାରିଲି ନାହିଁ; ବରଂ ଭାବାବେଗରେ ଅଭିଭୂତ ହୋଇ, ତାଙ୍କର ପାଦପଦ୍ମରେ ସାଷ୍ଟାଙ୍ଗେ ପଡ଼ିଗଲି। ମୁଁ ସେଠାରେ ଅସହାୟଭାବେ ପଡ଼ି ରହିଥିବାବେଳେ, ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଓ ମହିମାର ଦୃଶ୍ୟମାନଗୁଡ଼ିକ ମୋର ସମ୍ମୁଖରେ ଅତିବାହିତ ହେଉଥିଲା, ଏବଂ ମୋତେ ଲାଗିଲା ଯେ ମୁଁ ସ୍ୱର୍ଗର ନିରାପତ୍ତା ଓ ଶାନ୍ତିକୁ ପହଞ୍ଚିଯାଇଛି। ଶେଷରେ ମୋର ଶକ୍ତି ଫେରିଲା, ଏବଂ ମୁଁ ଉଠି ଦାଁଡେଲି। ଯୀଶୁଙ୍କର ସ୍ନେହମୟ ଚକ୍ଷୁଦ୍ୱୟ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୋ ପ୍ରତି ନିବିଡ଼ ଥିଲା, ଏବଂ ତାଙ୍କର ହସ ମୋର ଆତ୍ମାକୁ ଆନନ୍ଦରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଦେଲା। ତାଙ୍କର ସାନ୍ନିଧ ମୋତେ ଏକ ପବିତ୍ର ଭକ୍ତିଭାବ ଓ ଏକ ଅବର୍ଣ୍ଣନୀୟ ପ୍ରେମରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଦେଲା।”

“ତା’ପରେ ମୋର ମାର୍ଗଦର୍ଶକ ଦ୍ୱ ।ରଟି ଖୋଲିଲେ, ଏବଂ ଆମେ ଉଭୟେ ବାହାରିଗଲୁ। ସେ ମୋତେ ଆଜ୍ଞ । ଦେଲେ ଯେ, ଯେସବୁ ବସ୍ତ ୁ ମୁଁ ବାହାରେ ଛାଡ଼ି ଆସିଥିଲି, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ପୁନର୍ବାର ଉଠାଇ ନେଉଁ। ଏହା କରିସାରିବା ପରେ, ସେ ମୋତେ ଗୋଟିଏ ସବୁଜ ଡୋରି ଦେଲେ, ଯାହା ଭଲଭାବେ କୁଣ୍ଡ ଳିତ ହୋଇଥିଲା। ସେ ମୋତେ ନିର୍ଦ୍ଦେ ଶ ଦେଲେ ଯେ, ଏହାକୁ ମୋର ହୃଦୟ ସମୀପରେ ରଖିବି; ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ଯୀଶୁଙ୍କ ୁ ଦେଖିବାକୁ ଇଚ୍ଛ । କରିବି,

> ସେତେବେଳେ ଏହାକୁ ମୋର ବକ୍ଷସ୍ଥଳରୁ ବାହାର କରି ସର୍ବାଧିକ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରସାରିତ କରିବି। ସେ ମୋତେ ସତର୍କ କରିଦେଲେ ଯେ, ଏହାକୁ ଅଧିକ ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କୁଣ୍ଡଳିତ ଅବସ୍ଥାରେ ରହିବାକୁ ଦେବି ନାହିଁ, ନଚେତ ଏହାରେ ଗାଠ ପଡ଼ିଯିବ ଏବଂ ଏହାକୁ ସିଧା କରିବା କଠିନ ହେବ। ମୁଁ ଡୋରିଟିକୁ ମୋର ହୃଦୟ ସମୀପରେ ରଖିଲି ଏବଂ ଆନନ୍ଦପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ସଙ୍କୀର୍ଣ୍ଣ ସିଢ଼ିଗୁଡ଼ିକ ଅବତରଣ କରିଲି, ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ସ୍ତୁତି କରୁଥିଲି ଏବଂ ଯେଯେମାନଙ୍କ ସହିତ ମୋର ସାକ୍ଷାତ ହେଉଥିଲା ସେମାନଙ୍କୁ କହୁଥିଲି ଯେ ସେମାନେ କେଉଁଠାରେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ପାଇପାରିବେ। ଏହି ସ୍ୱପ୍ନ ମୋତେ ଆଶା ଦେଇଥିଲା। ସେହି ସବୁଜ ଡୋରି ମୋର ମନରେ ବିଶ୍ୱାସକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରୁଥିଲା, ଏବଂ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଭରସା କରିବାର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଓ ସରଳତା ମୋର ଆତ୍ମାର ଉପରେ ଉଦିତ ହେବାକୁ ଲାଗିଲା।" Testimonies, volume 1, 27–29.

ଅଗଷ୍ଟ ୧୭ରେ ହୋଇଥିବା ଏକ୍ସେଟର ଶିବିର-ସଭାର ଶେଷରୁ ୧୮୪୪ ମସିହାର ଅକ୍ଟୋବର ୨୨ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଷାଠିଏଅ ଦିନ ଥିଲା। ସେହି ଷାଠିଏଅ ଦିନ ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ଆର୍ତ୍ତନାଦର ଘୋଷଣାର ଅବଧିକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଏବଂ ଦଶ କୁମାରୀଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତର ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ସେତେବେଳେ ଯେମାନେ ସେହି ସନ୍ଦେଶ ଘୋଷଣା କରିଥିଲେ ସେମାନେ ତେଲ ଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରନ୍ତି, ଏବଂ ଯେମାନେ ସେତେବେଳେ ସେହି ସନ୍ଦେଶ ଘୋଷଣା କରିନଥିଲେ ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ତେଲ ନଥିଲା।

ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତରେ, ବିବାହ ତାରଣ-ସମୟର ଆରମ୍ଭରେ ହୋଇଥିଲା। ବୈଧ ବିବାହ ସମ୍ପନ୍ନ ହେଲା, ଏବଂ ପରେ ସମସ୍ତେ ନିଜ ନିଜ ଘରକୁ ଫେରିଗଲେ ଏବଂ ବରଙ୍କ ପିତା ଯାଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହା ବିବାହକୁ ସହବାସ ଦ୍ୱାରା ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବା ପାଇଁ ଗ୍ରାହ୍ୟ କି ନୁହେଁ ବୋଲି ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିନଥିଲେ, ସେଯାଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅପେକ୍ଷା କଲେ। ପ୍ରଥମ ବିବାହ ଓ ମଧ୍ୟରାତ୍ରିରେ ହେଉଥିବା ଦ୍ୱିତୀୟ ଆନୁଷ୍ଠାନିକ ଅନୁଷ୍ଠାନ ମଧ୍ୟରେ ଅବିଶ୍ୱାସଯୋଗ୍ୟତାକୁ ବ୍ୟଭିଚାର ମନେ କରାଯାଉଥିଲା। ଏହି ତାରଣ-ସମୟ ବରଙ୍କ ପିତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କିଛି ସମୟ ଅବଧି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କନ୍ୟାଙ୍କ ସହ କ'ଣ ଘଟୁଛି ତାହା ଦେଖିବା ପାଇଁ ଅପେକ୍ଷା କରିବା ଉପରେ ଆଧାରିତ ଥିଲା। ସେ ଗର୍ଭବତୀ ଥିଲେ କି?

ଯେତେବେଳେ ପିତା ନିର୍ଣ୍ଣୟ କଲେ ଯେ ସମସ୍ତ କିଛି ସୁରକ୍ଷିତ ଅଛି, ମଧ୍ୟରାତ୍ରୀର ଶୋଭାଯାତ୍ରା ଆରମ୍ଭ ହେଲା; ଏବଂ ପାଲେଷ୍ଟାଇନର ଦିବାକାଳୀନ ଦମନକାରୀ ଉଷ୍ଣତାକୁ ଏଡ଼ାଇବା ପାଇଁ ଏହା ରାତ୍ରିରେ ଆରମ୍ଭ ହେଲା। ଏହି କାରଣରୁ, ବଧୂଙ୍କର ସହଚରୀମାନେ—ଉପମାର କୁମାରୀମାନେ—ବିବାହକୁ ଯାଉଥିବା ଶୋଭାଯାତ୍ରା ଚାଲିଛି ବୋଲି ଘୋଷଣା କରୁଥିବା ମଧ୍ୟରାତ୍ରୀର ହାକ ପାଇଁ ଅପେକ୍ଷା କରୁଥିବାବେଳେ ନିଜ ନିଜ ପ୍ରଦୀପ ଏବଂ ତେଲର ଯଥେଷ୍ଟ ଯୋଗାଣ ପ୍ରସ୍ତୁତ ରଖିବାକୁ ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲା, କାରଣ ଏହା ରାତ୍ରିରେ ହେବାକୁ ଥିଲା। ଏକ୍ସେଟରରେ ମଧ୍ୟରାତ୍ରୀର ହାକ ଆସିଥିଲା, ଏବଂ ଶୋଭାଯାତ୍ରା ପାଇଁ ତୁମର ପ୍ରୟାପ୍ତ ତେଲ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଥିଲା କିମ୍ବା ଥିଲା ନାହିଁ।

ଯେତେବେଳେ ସେମାନେ ସେହି ସନ୍ଦେଶ ସହିତ ଏକ୍ସେଟର୍ ଛାଡ଼ିଥିଲେ, ସେମାନେ ମୋହରାଙ୍କିତ ହୋଇଥିବା ଏକ ଜନସମୂହକୁ ଚିତ୍ରିତ କରୁଥିଲେ। କେହିକେହିଙ୍କ ପାଖରେ 1844 ମସିହା ଅକ୍ଟୋବର୍ 22ରେ ବିବାହ ଉତ୍ସବରେ ପ୍ରବେଶ କରିବା ପାଇଁ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ତେଲ ଥିଲା, ଏବଂ କେହିକେହିଙ୍କ ପାଖରେ ତାହା ଥିଲା ନାହିଁ। ସେହି ଷାଷ୍ଟି-ଛଅ ଦିନ ଏକ ସମୟାବଧିକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଯେତେବେଳେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୋକମାନେ ରବିବାର ଆଇନର ବନ୍ଦ ଦ୍ୱାର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୋହରାଙ୍କିତ ହୁଅନ୍ତି। ଯଦି ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଯଥାର୍ଥ ପରିମାଣର ତେଲ ଥାଏ, ସେମାନେ ବିଶ୍ୱାସ ଦ୍ୱାରା ମହାପବିତ୍ର ସ୍ଥାନରେ ପ୍ରବେଶ କରିଥିଲେ। ସିଷ୍ଟର ହ୍ୱାଇଟ୍ ଅନ୍ତିମ ଦିନଗୁଡ଼ିକରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କ ମହାପବିତ୍ର ସ୍ଥାନକୁ ପ୍ରବେଶକୁ ଚିତ୍ରିତ କରିଥିଲେ, ଏବଂ ତାଙ୍କର ଆଲ୍ଫା ଇତିହାସରେ ବିଶ୍ୱାସ ଦ୍ୱାରା ମହାପବିତ୍ର ସ୍ଥାନରେ ପ୍ରବେଶ ସହ ଜୀବନ-ମୃତ୍ୟୁର ଏକ ପରୀକ୍ଷା ଜଡିତ ଥିଲା। ଅନ୍ତିମ ଦିନଗୁଡ଼ିକରେ ଏକ ଶତ ଚୌଉଳିଶ ହଜାରଙ୍କୁ ଏହି ବିଷୟରେ ପରୀକ୍ଷା କରାଯିବ ଯେ ସେମାନେ ବିଶ୍ୱାସ ଦ୍ୱାରା ମହାପବିତ୍ର ସ୍ଥାନରେ ପ୍ରବେଶ କରିବେ କି ନାହିଁ। ଏହା ପୁଣିଥରେ ଜୀବନ-ମୃତ୍ୟୁର ଏକ ପରୀକ୍ଷା।

ପରବର୍ତ୍ତୀ ଲେଖାରେ ଆମେ ଏହି ବିଷୟଗୁଡ଼ିକୁ ଆଗକୁ ଜାରି ରଖିବୁ।

> "ମନ୍ଦିରର ଶୁଦ୍ଧିକରଣରେ ଯୀଶୁ ମସୀହାରୂପେ ନିଜ ମିଶନ୍ ର ଘୋଷଣା କରୁଥିଲେ, ଏବଂ ନିଜ କାର୍ଯ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଥିଲେ। ଦିବ୍ୟ ସନ୍ନିଧିର ବାସସ୍ଥାନ ନିମନ୍ତେ ନିର୍ମିତ ସେହି ମନ୍ଦିର ଇସ୍ରାଏଲ ପାଇଁ ଏବଂ ସମସ୍ତ ଜଗତ ପାଇଁ ଏକ ଶିକ୍ଷାଦାୟକ ପ୍ରତୀକ ଭାବେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଥିଲା। ଅନାଦି କାଳରୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଏହା ଥିଲା ଯେ, ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଓ ପବିତ୍ର

ସେରାଫଙ୍କରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ମନୁଷ୍ୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ସୃଷ୍ଟ ସତ୍ତା। ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତାଙ୍କ ଅନ୍ତର୍ବାସ ପାଇଁ ଏକ ମନ୍ଦିର ହେଉ
ପାପର କାରଣରୁ ମାନବଜାତି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ମନ୍ଦିର ରହିଲା ନାହିଁ। ଅମଙ୍ଗଳଦ୍ୱାରା ଆଚ୍ଛନ୍ନ ଓ ଅପବିତ୍ର ହୋଇ, ମନୁଷ୍ୟର ହୃଦୟ ଆଉ ଦିବ୍ୟ ସତ୍ତାଙ୍କ ମହିମାକୁ ପ୍ରକାଶ କରୁନଥିଲା। କିନ୍ତୁ ଈଶ୍ୱରପୁତ୍ରଙ୍କ ଅବତାରଗ୍ରହଣ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱର୍ଗର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପୂରଣ ହୁଏ। ଈଶ୍ୱର ମାନବତାରେ ବାସ କରନ୍ତି, ଏବଂ ଉଦ୍ଧାରକାରୀ ଅନୁଗ୍ରହ ଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟର ହୃଦୟ ପୁନର୍ବାର ତାଙ୍କର ମନ୍ଦିର ହୋଇଯାଏ। ଯିରୂଶାଲେମର ମନ୍ଦିରକୁ ଈଶ୍ୱର ଏପରି ଭାବରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କରିଥିଲେ ଯେ, ତାହା ପ୍ରତ୍ୟେକ ପ୍ରାଣପାଇଁ ଉନ୍ମୁକ୍ତ ଉଚ୍ଚ ଗନ୍ତବ୍ୟର ଏକ ଅବିରତ ସାକ୍ଷ୍ୟ ହେଉ। କିନ୍ତୁ ଯିହୂଦୀମାନେ ସେହି ଭବନର ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟକୁ ବୁଝିପାରିନଥିଲେ, ଯାହାକୁ ସେମାନେ ଏତେ ଅଧିକ ଗର୍ବର ସହିତ ଦେଖୁଥିଲେ। ସେମାନେ ନିଜମାନଙ୍କୁ ଦିବ୍ୟ ଆତ୍ମାଙ୍କ ପାଇଁ ପବିତ୍ର ମନ୍ଦିର ଭାବେ ସମର୍ପଣ କରିନଥିଲେ। ଅପବିତ୍ର ବାଣିଜ୍ୟର କୋଳାହଳରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଯିରୂଶାଲେମର ମନ୍ଦିର ପ୍ରାଙ୍ଗଣ, ଇନ୍ଦ୍ରିୟାସକ୍ତ ବାସନା ଓ ଅପବିତ୍ର ଚିନ୍ତାର ସନ୍ନିଧିଦ୍ୱାରା କଳୁଷିତ ହୋଇଥିବା ହୃଦୟର ମନ୍ଦିରକୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସତ୍ୟ ଭାବେ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରୁଥିଲା।"

"ଜଗତର କ୍ରେତା ଓ ବିକ୍ରେତାମାନଙ୍କଠାରୁ ମନ୍ଦିରକୁ ପରିଶୁଦ୍ଧ କରିବା ସମୟରେ, ଯୀଶୁ ପାପର କଳୁଷତାରୁ,—ପୃଥିବୀସଂସ୍ପର୍ଶୀ ଆକାଙ୍କ୍ଷାମାନ, ସ୍ୱାର୍ଥପର କାମନାମାନ, ଏବଂ ଆତ୍ମାକୁ ଦୂଷିତ କରୁଥିବା ଦୁଷ୍ଟ ଅଭ୍ୟାସମାନରୁ,—ହୃଦୟକୁ ପରିଶୁଦ୍ଧ କରିବା ପାଇଁ ନିଜ ମିଶନ ଘୋଷଣା କଲେ। ମଲାଖି 3:1–3 ଉଦ୍ଧୃତ।" The Desire of Ages, 161.

"ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବକ୍ତା କହନ୍ତି, 'ମୁଁ ଆଉ ଜଣେ ଦୂତଙ୍କୁ ସ୍ୱର୍ଗରୁ ଅବତରଣ କରୁଥିବା ଦେଖିଲି; ତାଙ୍କର ମହାନ ଅଧିକାର ଥିଲା; ଏବଂ ପୃଥିବୀ ତାଙ୍କର ମହିମାରେ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହେଲା। ଏବଂ ସେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ସ୍ୱରରେ ପ୍ରବଳଭାବେ ହାକ ଦେଇ କହିଲେ, ମହାନ ବାବିଲନ ପତିତ ହେଲା, ପତିତ ହେଲା, ଏବଂ ଦୁଷ୍ଟାତ୍ମାମାନଙ୍କର ବାସସ୍ଥାନ ହୋଇଯାଇଛି' (ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ 18:1, 2)। ଏହା ସେହି ଏକେ ସନ୍ଦେଶ ଯାହା ଦ୍ୱିତୀୟ ଦୂତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିଲା। ବାବିଲନ ପତିତ ହୋଇଛି, 'କାରଣ ସେ ତାହାର ବ୍ୟଭିଚାରର କ୍ରୋଧମୟ ଦ୍ରାକ୍ଷାରସ ସମସ୍ତ ଜାତିମାନଙ୍କୁ ପାନ କରାଇଛି' (ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ 14:8)। ସେହି ଦ୍ରାକ୍ଷାରସ କ'ଣ?—ତାହାର ମିଥ୍ୟା ମତବାଦ। ସେ ଚତୁର୍ଥ ଆଜ୍ଞାର ବିଶ୍ରାମଦିନର ସ୍ଥାନରେ ଜଗତକୁ ଏକ ମିଥ୍ୟା ବିଶ୍ରାମଦିନ ଦେଇଛି, ଏବଂ ଏଦେନରେ ସାତାନ ପ୍ରଥମେ ହବାଙ୍କୁ କହିଥିବା ସେହି ମିଥ୍ୟାକୁ—ଆତ୍ମାର ସ୍ୱାଭାବିକ ଅମରତ୍ୱକୁ—ପୁନରୁକ୍ତ କରିଛି। ଏପରି ଅନେକ ସମ୍ପର୍କିତ ଭ୍ରାନ୍ତିକୁ ସେ ଦୂରଦୂରାନ୍ତରେ ପ୍ରସାର କରିଛି, 'ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଆଜ୍ଞାଗୁଡ଼ିକୁ ମତବାଦରୂପେ ଶିକ୍ଷା ଦେଇ' (ମାଥିଉ 15:9)।"

"ଯେତେବେଳେ ଯୀଶୁ ତାଙ୍କର ସାର୍ବଜନୀନ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ଆରମ୍ଭ କଲେ, ସେ ମନ୍ଦିରକୁ ତାହାର ଅପବିତ୍ର ଅଧର୍ମଜନିତ ଅପମାନରୁ ଶୁଦ୍ଧ କରିଥିଲେ। ତାଙ୍କ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟର ଶେଷ କାର୍ଯ୍ୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଥିଲା ମନ୍ଦିରର ଦ୍ୱିତୀୟ ଶୋଧନ। ସେହିପରି, ଜଗତକୁ ସତର୍କ କରିବା ପାଇଁ ଶେଷ କାର୍ଯ୍ୟରେ, ଚର୍ଚ୍ଚମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଦୁଇଟି ପୃଥକ ଆହ୍ୱାନ କରାଯାଇଛି। ଦ୍ୱିତୀୟ ଦୂତର ସନ୍ଦେଶ ହେଉଛି, 'ବାବିଲୋନ ପତିତ ହେଲା, ପତିତ ହେଲା, ସେହି ମହାନଗରୀ, କାରଣ ସେ ତାହାର ବ୍ୟଭିଚାରର କ୍ରୋଧର ଦ୍ରାକ୍ଷାରସ ସମସ୍ତ ଜାତିକୁ ପାନ କରାଇଛି' (ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ 14:8)। ଏବଂ ତୃତୀୟ ଦୂତର ସନ୍ଦେଶର ଉଚ୍ଚ ଧ୍ୱନିରେ ସ୍ୱର୍ଗରୁ ଏକ ସ୍ୱର ଶୁଣାଯାଏ, ଯାହା କହେ, 'ହେ ମୋର ଲୋକମାନେ, ତାହାରୁ ବାହାରି ଆସ, ଯେଣୁ ତୁମେ ତାହାର ପାପର ସହଭାଗୀ ନ ହଉ, ଏବଂ ଯେଣୁ ତୁମେ ତାହାର ମହାମାରୀମାନଙ୍କର ଅଂଶୀ ନ ହଉ। କାରଣ ତାହାର ପାପ ସ୍ୱର୍ଗ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପହଞ୍ଚିଯାଇଛି, ଏବଂ ଈଶ୍ୱର ତାହାର ଅଧର୍ମମାନଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିଛନ୍ତି' (ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ 18:4, 5)।" Selected Messages, book 2, 118.